

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยนี้ได้ตั้งวัตถุประสงค์ไว้ 3 ประการ คือ

1. เพื่อศึกษาว่า กระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่ได้จัดให้แก่คนพิการนั้นสามารถที่จะพัฒนาการมองเห็นของคนพิการในแง่ครอบครัว เพื่อน สถาบัน (ซึ่งได้แก่ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ และสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ) และสังคมได้โดยทำให้คนพิการมีการมองเห็นในทุกด้านดังกล่าวดีขึ้นกว่าเดิม
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการมองเห็นของคนพิการระหว่างกลุ่มยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ กลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่มฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพที่ได้ประกอบอาชีพแล้ว
3. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการ และการสงเคราะห์คนพิการ

เพื่อสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงขอเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามและการสัมภาษณ์ตามหัวข้อดังนี้

1. การวิเคราะห์ลักษณะของประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. วิเคราะห์ลักษณะการมองเห็นของคนพิการ
 - 2.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการมองเห็นของคนพิการระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว ในแง่ครอบครัว เพื่อน สถาบัน (ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ และสถานสงเคราะห์คนพิการ) และสังคม

2.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองของคนพิการ ระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว ในด้านความแตกต่างของการมองตนเอง อันเป็นผลจากการที่ได้ผ่านกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพมาแล้ว

3. วิเคราะห์ความคิดเห็นทั่วไปของคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว เกี่ยวกับกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ (การที่เลือกให้กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิเคราะห์เรื่องนี้เพียงกลุ่มเดียว ก็เนื่องจากกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว เป็นคนพิการได้ผ่านกระบวนการในการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพทุกชั้นทุกตอนแล้ว ทั้งยังได้ประกอบอาชีพแล้วซึ่งทำให้สามารถที่จะนำความคิดเห็นของคนพิการกลุ่มนี้มาวิเคราะห์ ผลสำเร็จของการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพได้ และ仍将ทำให้ได้ทราบถึงว่าเมื่อคนพิการออกไปสู่สังคมภายนอกแล้วนั้น ผลสำเร็จดังกล่าวมีการเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่)

4. วิเคราะห์การมองตนเองของคนพิการโดยนำลักษณะทางประชากร ค่านิยม อายุ ภูมิลำเนา สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบอาชีพ ลักษณะความพิการ และระยะเวลาของความพิการมาประกอบการพิจารณา

5. วิเคราะห์ความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการและการสงเคราะห์คนพิการ

การวิเคราะห์ลักษณะทางประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นตารางเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพกลุ่มที่ฝึกอาชีพเสร็จใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว โดยใช้สถิติเป็นร้อยละ ข้อมูลเหล่านี้ได้มาจากแบบสอบถาม ชุดที่ 1 ตอนที่ 1 เกี่ยวกับลักษณะทางประชากร

ตารางที่ 1 แสดงเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม

เพศ	กลุ่มที่ยังไม่ได้ ได้อีกอาชีพ		กลุ่มฝึกอาชีพที่ เสร็จการฝึกใหม่ ๆ		กลุ่มฝึกอาชีพ ที่ประกอบอาชีพ แล้ว		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ชาย	50	62.50	100	83.33	11	73.33	161	74.88
หญิง	30	37.50	20	16.67	4	26.67	54	25.12
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 215 คนนั้น ส่วนใหญ่เป็นชาย ซึ่งมีร้อยละ 74.88 และเป็นหญิงเพียงร้อยละ 25.12 เท่านั้น ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ กลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วก็ตาม จะมีตัวอย่างประชากรเป็นชายมากกว่าหญิงทุกกลุ่ม ซึ่งก็ใกล้เคียงกับสัดส่วนของประชากรซึ่งมีเพศชายประมาณร้อยละ 70 และเป็นเพศหญิงประมาณร้อยละ 30. ซึ่งเป็นสัดส่วนของประชากรทั้งหมดในสถานสงเคราะห์คนพิการ และทุพพลภาพและในศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ.

ตารางที่ 2 แสดงกลุ่มอายุของผู้ตอบแบบสอบถาม

อายุ	กลุ่มยังไม่ ฝึกอาชีพ		กลุ่มฝึกอาชีพ เสรีใจใหม่ ๆ		กลุ่มฝึกอาชีพ ที่ประกอบอาชีพ แล้ว		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
10 - 20 ปี	17	21.25	59	49.17	2	13.33	78	36.28
21 - 30 ปี	27	33.76	57	47.50	8	53.33	92	42.79
31 - 40 ปี	15	18.75	3	2.50	4	26.67	22	10.23
41 - 50 ปี	9	11.25	0	0	0	0	9	4.19
51 - 60 ปี	12	15.00	1	0.83	1	6.67	14	6.51
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ในจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 215 คนนั้น ส่วนใหญ่เป็นผู้มีอายุระหว่าง 21 - 30 ปี ซึ่งมีร้อยละ 42.79 ถัดมาเป็นผู้มีอายุระหว่าง 10 - 20 ปี ซึ่งมีร้อยละ 36.28 ส่วนผู้มีอายุ 41 - 50 ปี มีจำนวนน้อยที่สุด คือร้อยละ 4.19 และผู้ที่มีอายุระหว่าง 51 - 60 ปี นั้น ถึงแม้จะมีจำนวนมากกว่าผู้มีอายุ 41 - 50 ปี อยู่คือร้อยละ 6.51 ก็ตามแต่ ส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มที่ไม่ได้ฝึกอาชีพ ซึ่งจำนวนดังกล่าวนี้ใกล้เคียงกับสัดส่วนของประชากรซึ่งมีกลุ่มคนพิการอายุระหว่าง 10 - 30 ปี ประมาณ ร้อยละ 80 และคนพิการที่มีอายุระหว่าง 31 - 60 ปี ประมาณร้อยละ 20. ซึ่งเป็นสัดส่วนของประชากรทั้งหมดในสถานสงเคราะห์คนพิการ และทุพพลภาพและในศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ.

สรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ (ร้อยละ 79.07) เป็นผู้มีอายุระหว่าง 10 - 20 ปี ซึ่งเป็นช่วงระยะเวลาที่อยู่ในวัยแรงงานและคนกลุ่มดังกล่าวส่วนใหญ่ก็จะอยู่ในกลุ่มฝึกอาชีพเสรีใหม่ ๆ (ร้อยละ 96.67) ส่วนกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วส่วนใหญ่จะมีอายุระหว่าง 21 - 40 ปี (ร้อยละ 80)

ตารางที่ 3 ภูมิภาคของผูตอบแบบสอบถาม

ประเภทของภูมิภาค	กลุ่มยังไม่ฝึกอาชีพ		กลุ่มฝึกอาชีพเสรีใหม่ ๆ		กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
กรุงเทพ	16	20.00	17	14.17	3	20.00	36	16.74
ต่างจังหวัด	64	80.00	103	85.83	12	80.00	179	83.26
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 215 คนนั้น เป็นคนพิการที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดเป็นส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 83.26 และมีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพมหานครเพียงร้อยละ 16.74 เท่านั้น ซึ่งก็ใกล้เคียงกับสัดส่วนของประชากรซึ่งมีคนพิการที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัดประมาณร้อยละ 85 และมีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพประมาณ ร้อยละ 15 ซึ่งเป็นสัดส่วนของประชากรทั้งหมดในสถานสงเคราะห์คนพิการ และทัพบกและในศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ

สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่ทำการวิจัยครั้งนี้เป็นคนพิการที่มีภูมิลำเนาอยู่ต่างจังหวัด.

ตารางที่ 4 แสดงสถานภาพการสมรสของผู้ตอบแบบสอบถาม

สถานภาพการ การสมรส	กลุ่มยังไม่ได้อภิเษก		กลุ่มมีอภิเษก		กลุ่มมีอภิเษก ที่ประกอบอาชีพแล้ว		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
โสด	45	56.25	100	90.00	12	80	165	76.3
สมรสแล้ว	5	6.25	9	7.50	2	13.33	16	7.4
แยกกันอยู่	12	15.00	1	0.83	1	6.67	14	6.5
หย่าร้าง	8	10.50	2	1.67	0	0	10	4.6
หมาย	10	12.50	0	0	0	0	10	4.6
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างคนพิการที่ได้ทำการวิจัยครั้งนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นโสด (76.74 %) ส่วนพวกที่สมรสแล้วจะยังคงอยู่ด้วยกัน ผู้ที่หย่าร้าง และผู้ที่เป็นหมายมีสัดส่วนน้อยมากอย่างละไม่ถึง 10 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งก็ใกล้เคียงกับ สัดส่วนของประชากรซึ่งมีคนพิการที่เป็นโสดประมาณ ร้อยละ 75 ที่สมรสแล้ว และ พวกที่มีปัญหาทางครอบครัวประมาณ ร้อยละ 25

สรุปได้ว่า คนพิการส่วนใหญ่มักจะเป็นโสดและถ้าสมรสแล้วก็มักจะมีการ แยกกันอยู่หย่าร้าง.

ตารางที่ 5 แสดงระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระดับการศึกษา	กลุ่มยังไม่ฝึกอาชีพ		กลุ่มฝึกอาชีพ		กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ไม่ได้เรียนเลย	14	17.5	8	6.67	1	6.67	23	10.70
ป.1 - ป.4	39	48.75	49	40.83	7	46.66	95	44.12
ป.5 - ป.7	10	12.50	27	22.50	3	20.00	40	18.60
มศ.1-มศ.3	13	16.25	31	25.83	3	20.00	47	21.86
สูงกว่า มศ.3	4	5.00	5	4.17	1	6.67	10	4.65
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าคนพิการที่อยู่ในกลุ่มตัวอย่างที่ทำกรวิจัยนั้นส่วนใหญ่ จะมีการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงระดับประถมศึกษาปีที่ 4 รองลงมาเป็นผู้ที่มีระดับการศึกษาระหว่างมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 3 สำหรับผู้ที่ไม่ได้เรียนเลยนั้นมีร้อยละ 10.70 และผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่ามัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้นมีจำนวนน้อยที่สุด เพียงร้อยละ 4.65 เท่านั้น.

ตารางที่ 6 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งแสดงลักษณะการประกอบอาชีพ
ก่อนพิจารณา

ประเภทของอาชีพ	กลุ่มยังไม่ มีอาชีพ		กลุ่มมีอาชีพ		กลุ่มมีอาชีพ ประกอบอาชีพ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
ไม่เคยประกอบอาชีพ	26	32.50	43	35.84	3	20.00	72	33.49
เกษตรกรกรรม ค้าย	13	16.25	31	25.83	7	46.67	51	23.72
รับจ้าง	6	7.50	21	17.50	0	0	27	12.56
รับราชการ	28	35.00	21	17.50	2	13.33	51	23.72
อื่น ๆ	4	5.00	3	2.50	2	13.33	9	4.19
	3	3.75	1	0.83	1	6.67	5	2.32
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าคนพิจารณาที่ไม่เคยประกอบอาชีพมาก่อนมีมากที่สุด ผู้
ที่ประกอบอาชีพรับจ้าง และอาชีพเกษตรกรกรรมมีจำนวนเท่ากัน รองลงไปก็ได้แก่ผู้ประกอบ
อาชีพค้าย อาชีพรับราชการตามลำดับ.

ตารางที่ 7 แสดงลักษณะความพิการของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะความพิการ	กลุ่มยังไม่ พิการ		กลุ่มพิการ		กลุ่มพิการ ประกอบอาชีพ แล้ว		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
โปลิโอ	14	17.50	47	40.84	4	26.67	67	31.16
แขนขาขาด	10	12.50	32	26.67	8	53.33	50	23.25
อัมพาต	32	40.00	25	20.83	0	0	57	26.51
ตาบอด	16	20.00	1	0.83	0	0	17	7.91
หูหนวก	2	2.50	2	1.67	1	6.67	5	2.33
เป็นใบ้	0	0	4	3.33	2	13.33	6	2.79
อื่น ๆ	6	7.50	7	5.83	0	0	13	6.05
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่า คนพิการในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะความพิการประเภทที่เรียกว่า โปลิโอ มีมากที่สุด รองลงมาได้แก่ อัมพาต (เป็นเฉพาะบางส่วนของร่างกาย) ลำดับที่ 3 คือ ประเภทแขนขาขาด ส่วนประเภทตาบอด หูหนวก และเป็นใบ้ มีเพียงร้อยละ 13.03 เท่านั้น สำหรับผู้ที่มีความพิการในลักษณะอื่น ๆ มีร้อยละ 6.05 ซึ่งก็อาจจะมี ความพิการในลักษณะของโรคกระดูกอ่อน มือแป ขาดนิ้ว และเป่ นิ้วมือคว่น ไฟลวก ร่างกายและแขนคอด ซึ่งก็ใกล้เคียงกับสัดส่วนของประชากร ซึ่งมีคนพิการที่มีลักษณะความ

พิการประเภทโพลีโอ ประมาณร้อยละ 40 พิการประเภทอัมพาตร้อยละ 25 แขนขา
ขาด ประเภทร้อยละ 20 และตามอก หูหนวก เป็นไข รวมทั้งพิการในลักษณะอื่น ๆ
อีก ประมาณ ร้อยละ 15. ซึ่งเป็นสัดส่วนของประชากรทั้งหมด ในสถานสงเคราะห์
คนพิการและทุพพลภาพ และในศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ.

ตารางที่ 8 แสดงสาเหตุการพิการของผู้ตอบแบบสอบถาม

สาเหตุของความ พิการ	กลุ่มยังไม่ฝึกอาชีพ		กลุ่มฝึกอาชีพ		กลุ่มฝึกอาชีพ ที่ประกอบอาชีพ แล้ว		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เป็นแต่กำเนิด	12	10.00	19	10.83	2	13.33	33	15.34
อุบัติเหตุ	31	38.75	47	39.17	6	40.00	84	39.07
ความเจ็บป่วย	37	46.25	54	45.00	7	46.67	98	45.59
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่า คนพิการในกลุ่มตัวอย่างที่มีสาเหตุของความ
พิการอันเกิดจากความเจ็บป่วยมีจำนวนมากที่สุด รองลงมา ก็มีความพิการจากการประสบ
อุบัติเหตุที่เป็นโดยกำเนิดมีเพียงร้อยละ 15.34 เท่านั้น ซึ่งก็ใกล้เคียงกับสัดส่วนของ
ประชากร ซึ่งมีคนพิการอันเนื่องมาจากความเจ็บป่วยประมาณร้อยละ 45 จากอุบัติเหตุ
ประมาณร้อยละ 35 และเป็นแต่กำเนิดประมาณร้อยละ 20. ซึ่งเป็นสัดส่วนของประชากรทั้งหมด
ในสถานสงเคราะห์คนพิการ และทุพพลภาพและในศูนย์ฝึกอาชีพคนพิการ.

ตารางที่ 9 แสดงระยะเวลาของการเป็นคนพิการของผู้ตอบแบบสอบถาม

ระยะเวลา ของความพิการ	กลุ่มยังไม่ พิการ		กลุ่มพิการ		กลุ่มพิการ ที่ประกอบอาชีพ		รวม	
	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
น้อยกว่า 6 เดือน	2	2.50	2	1.67	0	0	4	1.86
6 เดือน - 1 ปี	3	3.75	9	7.50	0	0	12	5.58
1 ปี - 3 ปี	13	16.25	20	16.67	3	20.00	36	16.74
มากกว่า 3 ปีขึ้นไป	62	77.50	89	74.16	12	80.00	63	75.82
รวม	80	100.00	120	100.00	15	100.00	215	100.00

ตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่า คนพิการในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเป็นผู้ที่พิการมาแล้วมากกว่า 3 ปีขึ้นไป ลำดับรองลงมาได้แก่ผู้ที่พิการในระหว่าง 1 - 3 ปี ส่วนผู้ที่พิการยังไม่เกินหนึ่งปีมีน้อยมาก.

การวิเคราะห์ลักษณะการมองตนเองของคนพิการ

แรกที่เคียววิจัยจะวิเคราะห์เปรียบเทียบการมองตนเองของคนพิการระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วในแง่สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถาบันที่คนพิการนั้นสังกัดอยู่ (ซึ่งได้แก่ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและหุพพลภาพ)

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ลักษณะการมองตนเองของคนพิการนี้ได้มาจากการตอบแบบสอบถาม ชุดที่ 1 ตอนที่ 2 เกี่ยวกับลักษณะการมองตนเองของคนพิการ วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยนำเสนอเป็นตารางเปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองของคนพิการในคานสังคม ครอบครัว เพื่อน และสถาบันที่คนพิการนั้นสังกัดอยู่¹ ระหว่างคนพิการกลุ่มต่าง ๆ โดยใช้ค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนที่ผู้ตอบทั้งหมดในเรื่องนั้นเปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองระหว่างกลุ่มคนพิการกลุ่มต่าง ๆ โดยนำมาเทียบกับในแง่ต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น ดังปรากฏในตารางที่ 10 - 15

¹ การมองตนเองของคนพิการในแง่ สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถาบันที่คนพิการสังกัดอยู่ หมายถึง ความรู้สึก หรือความคิดเห็นของคนพิการที่มีต่อตนเอง ซึ่งเกิดจากการที่คนพิการมีความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคม ครอบครัว กลุ่มเพื่อน และบุคคลอื่นที่อยู่ในสถาบันที่คนพิการสังกัดอยู่ (ซึ่งได้แก่ ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและหุพพลภาพ) และเขาได้ประเมินความรู้สึกของบุคคลเหล่านั้นที่มีต่อตัวเขามาเป็นการมองตนเองของเขาเอง.

หลังจากนั้น จะได้วิเคราะห์เปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองของคนพิการ ระหว่างกลุ่มยังไม่ได้ฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพ กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และ กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว ในด้านความแตกต่างของการมอง ตนเองของคนพิการ อันเป็นผลมาจากการที่ได้ผ่านกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพมาแล้ว

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์ลักษณะการมองตนเองของคนพิการในค่านี้นี้ ได้มาจากการตอบแบบสอบถาม ชุดที่ 1 ตอนที่ 2 เกี่ยวกับลักษณะการมองตนเองของคนพิการ ผู้วิจัยจะเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยนำเสนอเป็นตารางเปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองของคนพิการในกลุ่มต่าง ๆ โดยใช้ $t - test$ ดังที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 16 - 19.

ตารางที่ 10 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองในแง่สังคม
 ของคนพิการระหว่างคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสอง
 กลุ่มกับคนพิการในกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว

กลุ่มคนพิการ	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย
กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก (N = 80)	636	2.64
กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มสอง (N = 69)	413	2.75
กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว (N = 15)	176	3.91

จากตารางที่ 10 เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเอง
 ทางด้านสังคมของคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่มแรกแตกต่างกันน้อยมาก
 ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว
 ($\bar{x} = 3.91$) มีค่ามากกว่าสองกลุ่มแรกคือกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรกและ
 กลุ่มที่สองอย่างเห็นได้ชัด และเมื่อทดสอบนัยสำคัญทางสถิติแล้ว ปรากฏว่า ค่า
 คะแนนเฉลี่ยของการมองตนเองทางด้านสังคมของกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วมาก
 กว่าค่าเฉลี่ยของการมองตนเองทางสังคมของกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่มอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่
 ประกอบอาชีพแล้วมีการมองตนเองทางสังคมดีกว่าคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ.

ตารางที่ 11 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองในแง่สังคม
 ของคนพิการระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้อาชีพทั้งสองกลุ่ม
 กับกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ

กลุ่มคนพิการ	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย
กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก (N = 80)	636	2.64
กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มสอง (N = 50)	413	2.75
กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ (N = 120)	917	2.54

จากตารางที่ 11 เมื่อพิจารณาค่าของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมอง
 ตนเองทางสังคมของคนพิการระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่มกับกลุ่มฝึก
 อาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ จะเห็นได้ว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสอง
 กลุ่มกลับมากกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ แต่ก็เป็นความแตกต่าง
 ที่ไม่มีความหมาย ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า คนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสอง
 กลุ่ม และคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ มีการมองตนเองในแง่สังคม
 เหมือนกัน.

ตารางที่ 12 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองในแง่สังคม
ของคณพิการระหว่างกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรกกับ
กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มสอง

กลุ่มคณพิการ	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย
กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก (N = 80)	636	2.64
กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มสอง (N = 50)	413	2.75

จากตารางที่ 12 เมื่อพิจารณาค่าของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเองในแง่สังคมของคณพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรกและกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มสอง จะเห็นได้ว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันน้อยมาก ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า คณพิการที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรกและคณพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มที่สองมักจะมองตนเองในแง่สังคมเหมือนกัน.

ตารางที่ 13 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบการมองตนเองในแง่สังคมของคน
พิการระหว่างกลุ่มฝึกอาชีพที่สำเร็จการฝึกใหม่ ๆ กับกลุ่ม
ฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว

กลุ่มคนพิการ	คะแนนรวม	ค่าเฉลี่ย
กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ (N = 120)	917	2.54
กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว (N = 15)	176	3.91

จากตารางที่ 13 เมื่อพิจารณาค่าของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมอง
ตนเองทางสังคมของคนพิการระหว่างกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ กับกลุ่มฝึกอาชีพ
ที่ประกอบอาชีพแล้ว จะเห็นได้ว่า คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วมีค่า
คะแนนเฉลี่ยของการมองตนเองทางสังคมมากกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของการมองคน
เองทางสังคมของกลุ่มฝึกอาชีพที่สำเร็จการฝึกใหม่ ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ระดับ 0.5 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้ว
มีการมองตนเองทางสังคมดีกว่าคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ.

ตารางที่ 14 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองของคนพิการ
ในแง่ของครอบครัว เพื่อน สถาบัน และสังคม ระหว่าง
กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก * กับกลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จใหม่ ๆ
และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว

กลุ่มคนพิการ	ครอบครัว		เพื่อน		สถาบัน		สังคม	
	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย	คะแนน	ค่าเฉลี่ย
	รวม		รวม		รวม		รวม	
กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพ กลุ่มแรก (N = 80)	596	2.48	668	2.78	853	3.55	636	2.64
กลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จ การฝึกใหม่ ๆ (N = 120)	1184	3.29	1124	3.12	1381	3.84	917	2.54
กลุ่มฝึกอาชีพที่ ประกอบอาชีพแล้ว (N = 15)	197	4.37	189	4.20	175	3.89	176	3.91

*
หมายเหตุ

ไม่มีกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพที่สองเพราะเป็นการคัดสนใจเก็บข้อมูล
เพิ่มเติมภายหลัง จึงเก็บเฉพาะที่มีความจำเป็นเท่านั้น.

จากตารางที่ 14 ซึ่งจะแสดงถึงลักษณะการมองตนเองของคนพิการในแง่ครอบครัว เพื่อน สถาบัน และสังคมนั้น จะเห็นได้ว่าสอดคล้องกับตารางอื่น ๆ ที่เสนอมาแล้ว กล่าวคือ

(1) ค่าคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเองทางด้านครอบครัวของคนพิการระหว่างกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก กับกลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว จะค่อย ๆ เพิ่มขึ้นตามลำดับ ดังนั้นจึงอาจจะลงความเห็นได้ว่า ในบรรดาคณะพิการทั้ง 3 กลุ่มนั้น คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้วมีการมองตนเองทางด้านครอบครัวที่ดีที่สุด รองลงมาเป็นคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และสุดท้ายเป็นคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก

(2) ค่าคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเองทางด้านเพื่อนของคนพิการทั้ง 3 กลุ่มข้างต้นจะค่อย ๆ เพิ่มมากขึ้นตามลำดับเหมือนในกรณีข้อ (1) ดังนั้น จึงลงความเห็นได้ว่า ในบรรดาคณะพิการทั้ง 3 กลุ่มนั้นคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วจะมีการมองตนเองทางด้านเพื่อนที่ดีที่สุด รองลงมาเป็นคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และสุดท้ายเป็นกลุ่มคนพิการที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก

(3) ค่าคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเองทางด้านสถาบันที่คนพิการสังกัดอยู่ของคนพิการทั้ง 3 กลุ่ม ถึงแม้จะค่อย ๆ เพิ่มมากขึ้นแต่ก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่าคนพิการทั้ง 3 กลุ่มมีลักษณะการมองตนเองทางด้านสถาบันคล้ายคลึงกัน

(4) ค่าคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเองทางด้านสังคมของคนพิการ 2 กลุ่มแรกต่างกันน้อยมากและไม่มีความสำคัญทางสถิติ แต่คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว มีค่ามากกว่า 2 กลุ่มแรก อย่างเห็นได้ชัด แต่ก็ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นจึงลงความเห็นได้ว่าในบรรดาคณะพิการทั้ง 3 กลุ่ม คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วมีการมองตนเองทางด้านสังคมที่ดีที่สุด.

เมื่อสรุปการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 14 ทั้งหมดจะได้อะไรคือ ไม่ว่าจะ เป็นการมองเห็นเองในค่านครอกรัว เพื่อน สถาบันที่คนพิจารณาสังกัดอยู่ และ สังคมก็ตาม ในบรรดาคนพิจารณาทั้ง 3 กลุ่ม คนพิจารณาในกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพ แล้วจะมีการมองเห็นเองในทุก ๆ งานที่คิดที่สุด รองลงมาได้แก่ คนพิจารณาในกลุ่มฝึกอาชีพ ที่ฝึกเสรีใหม่ ๆ และอันดับสุดท้ายได้แก่ คนพิจารณาที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ แต่ก็มีข้อที่น่าสังเกตว่าในค่านสถาบันที่คนพิจารณาสังกัดอยู่ คนพิจารณาทั้ง 3 กลุ่ม มีค่าคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกันมากนัก และเป็นคะแนนที่อยู่ในระดับดี ซึ่งแสดงว่า คนพิจารณา ทั้ง 3 กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันในการมองเห็นเองค่านสถาบัน

สำหรับการมองเห็นเองทางค่านสังคมนั้นมีแต่คนพิจารณาในกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วเท่านั้น ที่มีการมองเห็นเองอยู่ในระดับดี.

ตารางที่ 15 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบลักษณะการมองตนเองของคนพิการใน
 องค์กรครัว เพื่อน สถาบัน และสังคมของกลุ่มฝึกอาชีพที่
 เสรีการฝึกใหม่ ๆ โดยแยกตามระยะเวลาของการฝึก และ
 เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยทั้งหมดกับกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบ
 อาชีพแล้ว

กลุ่มฝึกอาชีพ ที่เสรีการ ฝึกใหม่ ๆ	ระยะเวลาการฝึก			ค่าเฉลี่ยทั้ง หมด	กลุ่มฝึกอาชีพ ที่ประกอบ อาชีพแล้ว N = 15
	1 - 6 เดือน N = 36	6 - 12 เดือน N = 53	1 ปีขึ้นไป N = 31		
การมองตนเอง					
1. ครอบครั	3.01	3.45	3.33	3.26	4.37
2. เพื่อน	2.97	3.15	3.16	3.09	4.20
3. สถาบัน	4.18	3.66	3.75	3.86	3.89
4. สังคม	2.26	2.65	2.70	2.53	3.91

ตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่าระยะเวลาของการฝึกอาชีพนั้นมีความสัมพันธ์
 กับการมองตนเองของคนพิการด้วย กล่าวคือ ยิ่งเข้ามามีระยะเวลาของการฝึกนานขึ้น
 เท่าใด คนพิการก็จะมีพัฒนาการมองตนเองได้ดีขึ้น จากตารางข้างบนจะเห็นได้
 ว่า ไม่ว่าจะเป็นการมองตนเองในด้านครอบครัว เพื่อน หรือสังคมก็ตาม กลุ่มที่มี
 ระยะเวลาการฝึกอาชีพตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไปนั้น จะมีการมองตนเองดีที่สุด รองลงมาได้แก่
 กลุ่มฝึกอาชีพระหว่าง 6 - 12 เดือน และกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ก็คือ กลุ่มฝึก
 อาชีพระหว่าง 1 - 6 เดือน.

สำหรับการมองตนเองในแง่สถาบันที่คนพิการสังกัดอยู่ (ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ) นั้น มีความแตกต่างไปจากการมองตนเองทางค่านครอบครัว เพื่อน และสังคม กล่าวคือ กลุ่มคนพิการที่ฝึกอาชีพระหว่าง 1 - 6 เดือน จะมีการมองตนเองในแง่ดีที่สุดในส่วนอีก 2 กลุ่ม คือ กลุ่มฝึกอาชีพระหว่าง 6 - 12 เดือน และกลุ่มฝึกอาชีพตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป จะมีการมองตนเองในอันคับรองลงมา ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้ก็มีการมองตนเองในแง่สถาบันอยู่ในระดับดี คือ มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 3.00 - 3.99 เช่นเดียวกัน

และในแง่ของการมองตนเองทางค่านสังคมนั้น จะเห็นได้ว่า คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ นี้ ไม่ว่าจะเป็นพวกที่มีระยะเวลาในการฝึกระหว่าง 1 - 6 เดือน 6 - 12 เดือน หรือ 1 ปี ขึ้นไปก็ตาม จะมีการมองตนเองทางค่านสังคมค่อนข้างไม่ดี คือมีคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.00 - 2.99 และเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วจะเห็นได้ว่ามีค่าคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันมาก คือกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว มีค่าคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.00 - 3.99 ซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่มีการมองตนเองดี

สำหรับการเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วกับกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ นั้น ได้วิเคราะห์อย่างละเอียดแล้วในตารางที่ 14 ซึ่งสรุปได้ว่า กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วมีการมองตนเองดีกว่ากลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ ในทุกค่าน

สรุปจะเห็นได้ว่า คนพิการที่มีการฝึกอาชีพเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมากขึ้นเท่าใดก็ตาม ก็จะมีการมองตนเองดีขึ้นเท่านั้น ไม่ว่าจะเป็นการมองตนเองในค่านครอบครัว เพื่อน หรือสังคม ยกเว้นการมองตนเองทางค่านสถาบันที่คนพิการสังกัดอยู่ (ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการ และ สถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ) คนพิการ

ที่เพิ่งจะเข้ารับการศึกษาในระยะแรกจะมีการมองตนเองดีกว่ากลุ่มอื่น ๆ ทั้งนี้อาจจะ
เป็นเพราะเมื่อคนพิจารณาเข้ารับการศึกษาหรือเข้ารับการส่งเคราะห์
คนพิจารณาคาดหวังประโยชน์ที่จะได้รับจากศูนย์ฝึกอาชีพ และสถานส่งเคราะห์
พิจารณาพิจารณา แต่เมื่อมีระยะเวลาเข้าประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับไม่เท่ากับความ
คาดหวัง จึงมีการมองตนเองทางบ้านสถาบันในบ้านไม่ค่อยดี แต่อย่างไรก็ตาม
สำหรับกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วจะมีการมองตนเองดีกว่ากลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึก
เสร็จใหม่ ๆ อย่างเห็นได้ชัดในทุกด้าน

ตารางที่ 16 เปรียบเทียบการมองตนเองของคนพิจารณาในแง่คุณค่าของตน
ทางสังคม ระหว่างกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มที่สอง กับกลุ่ม
ฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว

กลุ่มคนพิจารณา	คะแนนรวมทั้งหมด	ค่าเฉลี่ย
กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มที่สอง (N = 50)	153	3.06
กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว (N = 15)	60	4.00

หมายเหตุ การสอบถามในเรื่องคุณค่าทางสังคมนั้น จะใช้คำถามว่า "จาก
ประสบการณ์ของข้าพเจ้า คนส่วนใหญ่มองเห็นว่าคุณพิจารณายังมีคุณค่าอยู่" และคำถาม
นี้ไม่ได้ใช้กับกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก และกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ ด้วย
เพราะเป็นการตัดสินใจเพิ่มเติมภายหลังจากที่ได้สัมภาษณ์กลุ่มทั้งสองดังกล่าวมาแล้ว

จากตารางที่ 15 เมื่อพิจารณาค่าของคะแนนเฉลี่ยของลักษณะการมองตนเอง
ของคนพิจารณาในแง่คุณค่าของตนทางสังคมระหว่างกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มที่สองกับกลุ่มฝึก
อาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว จะเห็นได้ว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มฝึกอาชีพและประกอบ
อาชีพแล้วมากกว่าค่าเฉลี่ยของกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มที่สอง ดังนั้นจึงลงความเห็น
ได้ว่าคนพิจารณาฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้วมองเห็นคุณค่าของตนเองทางสังคม
มากกว่ากลุ่มใด ๆ ทั้งหมด.

ตารางที่ 17 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองรวมทุกแง่ของคนพิการ (ซึ่งรวมลักษณะการมองตนเองทั้งในแง่ในแง่สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถาบัน ที่คนพิการสังกัดอยู่เข้าด้วยกัน) ระหว่างคนพิการในกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ กับกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ

กลุ่มคนพิการ	\bar{x}	SD	ค่า t
กลุ่มฝึกอาชีพเสร็จใหม่ ๆ (N = 120)	34.45	83.88	3.31
กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพ (N = 10)	34.25	73.08	

* ระดับนัยสำคัญที่ .05 และ degree of freedom = 198 (∞)

จากตารางที่ 16 คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ จำนวน 120 คน มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองรวมทุกแง่ เท่ากับ 38.45 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 83.88 และคนพิการกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพ จำนวน 80 คน มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองรวมทุกแง่เท่ากับ 34.25 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 73.08 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัธยเลขคณิตของทั้งสองกลุ่มแล้วปรากฏว่าคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{.05}=3.31$) ซึ่งแสดงว่าคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพมีการมองตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อได้รวมลักษณะการมองตนเองในแง่สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถาบันที่เขาสังกัดอยู่ (ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ) เขาคงใจกันแล้ว.

ตารางที่ 18 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองรวมทุกแง่ของคนพิการ (ซึ่งรวมลักษณะการมองตนเองทั้งในแง่สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถานที่คนพิการสังกัดอยู่เข้าด้วยกัน) ระหว่างคนพิการในกลุ่มศึกษาอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว กับคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ

กลุ่มคนพิการ	\bar{x}	SD	ค่า t
กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว (N = 15)	49.5	49.68	5.53
กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ (N = 120)	38.45	63.88	

* ระดับนัยสำคัญที่ .05 และ degree of freedom = 133

จากตารางที่ 18 คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพมาประกอบอาชีพแล้วจำนวน 15 คน มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองรวมทุกแง่เท่ากับ 49.5 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 49.68 และคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ จำนวน 120 คน มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองรวมทุกแง่ เท่ากับ 38.45 ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 63.88 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัธยัมเลขคณิตทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{.05} = 5.53$) ซึ่งแสดงว่าคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว และคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ มีการมองตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อได้รวมลักษณะการมองตนเองในแง่สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถานที่ที่เขาสังกัดอยู่ (ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ) เขาคงด้วยกันแล้ว.

ตารางที่ 19 แสดงขอมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของการมองตนเองรวมทุกแง่ของคนพิการ (ซึ่งรวมลักษณะการมองตนเองทั้งในแง่สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถาบันที่คนพิการสังกัดอยู่เข้าด้วยกัน) ระหว่างคนพิการในกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วกับคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ

กลุ่มคนพิการ	\bar{x}	SD	ค่า t
กลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว (N = 15)	49.5	49.68	7.44
กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ (N = 80)	34.25	73.08	

* ระดับนัยสำคัญที่ .05 และ degree of freedom = 93

จากตารางที่ 18 คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้ว จำนวน 15 คน มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองรวมทุกแง่เท่ากับ 49.5 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 49.68 และคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ จำนวน 80 คน มีค่าเฉลี่ยของการมองตนเองรวมทุกแง่เท่ากับ 34.25 ความเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 73.08 เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างมัธยฐานเลขคณิตของคนทั้งสองกลุ่มแล้ว ปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t_{.05}=7.44$) ซึ่งแสดงว่าคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วและคนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ มีการมองตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อไ้รวมลักษณะการมองตนเองในแง่สังคม ครอบครัว เพื่อน และสถาบันที่เขาสังกัดอยู่ (ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการและสถานสงเคราะห์คนพิการและทุพพลภาพ) เขาควดยกันแล้ว.

ตารางที่ 20 แสดงข้อมูลสรุปการเปรียบเทียบค่าความแตกต่าง (ค่า t ของการมองตนเองระหว่างกลุ่มเปรียบเทียบ 3 กลุ่ม คือ กลุ่มคนพิการที่ฝึกอาชีพเสร็จใหม่ ๆ กับกลุ่มคนพิการที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ กลุ่มคนพิการที่ฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว กับกลุ่มคนพิการที่ฝึกอาชีพเสร็จใหม่ ๆ และกลุ่มคนพิการที่ฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้ว กับกลุ่มคนพิการที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ

กลุ่มเปรียบเทียบ	ค่า t *
กลุ่มฝึกอาชีพเสร็จใหม่ ๆ - กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ	3.31
กลุ่มฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้ว - กลุ่มฝึกอาชีพเสร็จใหม่ ๆ	5.53
กลุ่มฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้ว - กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพ	7.44

* ระดับนัยสำคัญที่ .05

ข้อมูลในตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่า การมองตนเองของคนพิการจะดีขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อผู้พิการได้ผ่านกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพไปแล้วจนประกอบอาชีพด้วยตนเองได้.

การวิเคราะห์ความคิดเห็นทั่วไปของคนพิการกลุ่มเด็กอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วเกี่ยวกับกระบวนการฟื้นฟูสมรรถภาพและเด็กอาชีพ

ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์ความคิดเห็นของคนพิการเกี่ยวกับผลที่ได้รับจากการฟื้นฟูสมรรถภาพและเด็กอาชีพนี้ ได้มาจากข้อมูลชุดเพิ่มเติม ตอนที่ 1 ผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำเสนอเป็นตารางใช้สถิติเป็นร้อยละ ในตารางที่ 21, 22, 23 และ 24 และมีความเรียง

ส่วนการวิเคราะห์แนวโน้มทางความคิดเห็นของคนพิการทางด้านการคบหาเพื่อน สถาบันที่คนพิการสังกัดอยู่ และการมีคุณค่าเทียบกับผู้อื่นระหว่างปัจจุบันเมื่อสำเร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ นั้น อาศัยข้อมูลชุดเพิ่มเติมตอนที่ 2 ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้สถิติเป็นร้อยละ ในตารางที่ 25, 26, 27 และ 28 และมีความเป็นความเรียง

ผู้วิจัยขอเสนอตารางวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวตามลำดับดังต่อไปนี้ คือ

ตารางที่ 21 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของคนพิการในเรื่อง
ประโยชน์ของการฟื้นฟูสมรรถภาพและการฝึกอาชีพต่อ
คนพิการ

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฟื้นฟู สมรรถภาพและฝึกอาชีพ	กลุ่มฝึกอาชีพที่มีอาชีพแล้ว (N = 15)	
	จำนวน	%
มีประโยชน์มากที่สุด	1	6.67
มีประโยชน์มาก	7	46.67
มีประโยชน์พอสมควร	5	33.33
มีประโยชน์น้อย	2	13.33
ไม่มีประโยชน์เลย	0	0
รวม	15	100.00

ข้อมูลในตารางที่ 20 แสดงว่าผู้พิการที่ประกอบอาชีพแล้วส่วนใหญ่
(53.34 %) มีความเห็นว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพและการฝึกอาชีพมีประโยชน์จริง ๆ
ร้อยละ 33.33 เห็นว่ามีประโยชน์พอสมควร เพียงร้อยละ 13.33 เท่านั้น ที่
เห็นว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพและการฝึกอาชีพมีประโยชน์น้อย และไม่มีผู้ใดเลยที่เห็น
ว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพและการฝึกอาชีพเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์เลย จะสรุปได้ว่า
คนพิการที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพแล้วส่วนใหญ่ จะมองเห็นว่ากระบวนการ
นี้มีประโยชน์ต่อคนพิการ.

ตารางที่ 22 แสดงความคิดเห็นของคนพิการเกี่ยวกับประเภทของ
ประโยชน์ที่ได้รับจากการฟื้นฟูสมรรถภาพและการฝึกอาชีพ

ประโยชน์ด้านต่าง ๆ	กลุ่มฝึกอาชีพ (N = 15)	
	จำนวน	%
ด้านการประกอบอาชีพ	3	20.00
ด้านการทำให้ผู้อื่นยอมรับคุณค่า ของคนพิการมากขึ้น	2	13.33
รวมทั้งสองด้านข้างต้น	10	66.67
รวม	15	100.00

ตารางที่ 21 แสดงว่าส่วนใหญ่ของคนพิการที่ได้รับการฝึกอาชีพที่ประกอบ
อาชีพแล้ว เห็นว่า การฟื้นฟูสมรรถภาพและการฝึกอาชีพให้ประโยชน์ทั้งทางด้าน
การประกอบอาชีพและด้านการทำให้ผู้อื่นยอมรับคุณค่าของคนพิการมากขึ้น ร้อยละ
20 เห็นว่า การฟื้นฟูสมรรถภาพและการฝึกอาชีพมีประโยชน์เฉพาะทางด้าน
การประกอบอาชีพ และร้อยละ 13.33 เห็นว่าการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพมี
ประโยชน์เฉพาะทางด้านการทำให้ผู้อื่นยอมรับคุณค่าของคนพิการมากขึ้น.

ตารางที่ 23 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นใจของคนพิการในความสามารถที่จะช่วยตนเองได้ภายหลังที่ได้เสร็จการฟื้นฟูสมรรถภาพ และการฝึกอาชีพจากศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการใหม่ ๆ

ความมั่นใจ	กลุ่มฝึกอาชีพที่ไปประกอบอาชีพ (N = 15)	
	จำนวน	%
มีความมั่นใจมากที่สุด	4	26.66
มีความมั่นใจมาก	6	40.00
มีความมั่นใจพอสมควร	3	20.00
มีความมั่นใจน้อย	1	6.67
ไม่มีความมั่นใจเลย	1	6.67
รวม	15	100.00

ข้อมูลในตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่า คนพิการกลุ่มที่ได้รับการฝึกอาชีพ และประกอบอาชีพแล้วส่วนใหญ่ (66.66 %) มีความมั่นใจมากที่สุดที่จะช่วยตนเองได้จริง ๆ ร้อยละ 40.00 มีความมั่นใจว่าช่วยตนเองได้พอสมควร ส่วนที่เหลืออีก 13.34 % มีความมั่นใจในตัวเองน้อย และไม่มั่นใจเลยอย่างละเท่า ๆ กัน สรุปได้ว่าคนพิการที่ได้รับการฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้วเกือบ 90 % มีความมั่นใจที่สามารถและช่วยตนเองได้ภายหลังที่ได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพแล้ว.

ตารางที่ 24 แสดงข้อมูลในค่านความคิดเห็นของคนพิการเกี่ยวกับความ
เชื่อมั่นของบุคคลที่ใกล้ชิดและมีความสำคัญต่อตัวเขาใน
เรื่องที่เขาสามารถช่วยตนเองได้

ความคิดเห็น	กลุ่มเป้าหมายที่ประกอบอาชีพแล้ว (N = 15)	
	จำนวน	%
มีความเชื่อมั่นมากที่สุด	1	6.67
มีความเชื่อมั่นมาก	8	53.33
มีความเชื่อมั่นพอสมควร	3	20.00
มีความเชื่อมั่นน้อย	1	6.67
ไม่มีความเชื่อมั่นเลย	2	13.33
รวม	15	100.00

ข้อมูลในตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่า คนพิการจำนวนกว่าครึ่งเห็นว่า
บุคคลที่ใกล้ชิดกับตัวเขามีความเชื่อมั่นมากกว่าเขาจะช่วยตัวเองได้ ร้อยละ 20.00
เห็นว่าบุคคลที่ใกล้ชิดกับตัวเขามีความเชื่อมั่นพอสมควรว่าเขาจะช่วยตนเองได้ ส่วน
ที่เหลือ (ร้อยละ 20.00) บุคคลที่ใกล้ชิดกับตัวเขาไม่เชื่อและไม่ค่อยเชื่อว่าเขาจะ
ช่วยตนเองได้ เนื่องจากจำนวนผู้ที่ตอบไปในทางลบมีจำนวนเท่ากับผู้ที่ไม่มีความ
เชื่อมั่นในตัวเอง ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบข้อมูลกับคู่มือพบว่า ผู้วิจัยที่ตอบไปในทางลบ
ในตารางที่ 23 นี้ เป็นบุคคลเดียวกับผู้ที่ไม่มีความเชื่อมั่นในตนเองในตารางที่ 22
ด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นว่าความเชื่อมั่นของบุคคลที่ใกล้ชิดและมีความสำคัญต่อคนพิการใน
เรื่องเกี่ยวกับการช่วยตนเองมีความสัมพันธ์กับความมั่นใจในความสามารถที่จะช่วยตน

เองของคนพิการได้ สรุปได้ว่าคนพิการกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 60.60) เห็นว่าบุคคลิกลัทธิมีความเชื่อมั่นว่าเขาสามารถที่จะช่วยตนเองได้ ภายหลังจากการฟื้นฟูสมรรถภาพและฝึกอาชีพแล้ว และมีส่วนน้อย (ร้อยละ 20.00) ที่เห็นว่าบุคคลิกลัทธิไม่มีความเชื่อมั่นในตัวพวกเขาว่าจะช่วยตัวเองได้.

ตารางที่ 25 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มของการมองตนเองของคนพิการคานครอบครัวระหว่างปัจจุบันกับเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ

แนวโน้ม	กลุ่มฝึกอาชีพ (N = 15)	
	จำนวน	%
เหมือนเดิมทุกประการ	5	33.33
เหมือนเดิมเป็นส่วนใหญ่	6	40
เหมือนเดิมปานกลาง	2	13.33
เหมือนเดิมน้อย	1	6.67
ไม่เหมือนเดิมเลย	1	6.67
รวม	15	100.00

ตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่าในคานครอบครัว คนพิการส่วนใหญ่ (ร้อยละ 86.56) เห็นว่าตนมีการมองตนเองทางคานครอบครัวเหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ อยู่ ส่วนที่เหลือ (ร้อยละ 13.34) มีความเห็นว่าตนมีการมองตนเองไม่ค่อยจะเหมือนและไม่เหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ ผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อมูลคิบของผู้ตอบลักษณะนี้แล้วพบว่า การที่ผู้ตอบมีความเห็นว่าตนมีการมองตนเองแตกต่างไปจากเดิมนั้น เป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่า

เคิม เนื่องจากคะแนนรวมของการมองตนเองทางค่านครอบครัวของคนเหล่านี้ อยู่ในระดับสูง ซึ่งแสดงว่ามี การมองตนเองในแง่ดี สรุปได้ว่าคนพิการกลุ่มนี้มี แนวโน้มของการมองตนเองทางค่านครอบครัวในปัจจุบันไม่แตกต่างไปจากเมื่อ ตอนเขาเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ.

ตารางที่ 26 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มของการมองตนเองของคน พิการ ค่านของเพื่อนระหว่างปัจจุบันกับเมื่อเสร็จการ ฝึกอาชีพใหม่ ๆ

แนวโน้ม	กลุ่มฝึกอาชีพ (N = 15)	
	จำนวน	%
เหมือนเคิมทุกประการ	6	40
เหมือนเคิมเป็นส่วนใหญ่	6	40
เหมือนเคิมปานกลาง	2	13.33
เหมือนเคิมน้อย	1	6.67
ไม่เหมือนเคิมเลย	0	0
รวม	15	100.00

ตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่าในค่านของเพื่อน คนพิการส่วนใหญ่ (ร้อยละ 23.33) เห็นว่าตนมีการมองตนเองทางค่านเพื่อนเหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการ ฝึกอาชีพใหม่ ๆ อยู่ ส่วนที่เหลือ (ร้อยละ 6.67) เห็นว่าตนมีการมองตนเอง ไม่ค่อยจะเหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ เนื่องจากจำนวนผู้ตอบที่ตอบ

ในลักษณะที่มีการมองเห็นตนเองไม่ค่อยจะเหมือนเดิม ในค่านเพื่อนนี้มีจำนวนเท่ากับ ผู้ที่มีการมองเห็นตนเองไม่ค่อยเหมือนเดิมในค่านครอบครัว ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบ ข้อมูลที่พบพบว่า ผู้ที่มีการมองเห็นตนเองไม่ค่อยเหมือนเดิมในค่านเพื่อนและในค่าน ครอบครัว (ตารางที่ 25) ไม่ได้เป็นบุคคลเดียวกัน แต่การเปลี่ยนแปลงของการมองเห็นตนเองของคนนี้เป็นไปในทางที่ขึ้นกว่าเดิมเช่นเดียวกัน เนื่องจาก คะแนนรวมของการมองเห็นตนเองทางค่านเพื่อนของบุคคลนี้อยู่ในระดับสูง ซึ่งแสดงว่ามีการมองเห็นตนเองในแง่ดี สรุปได้ว่าค่านพิการกลุ่มนี้มีแนวโน้มของการมองเห็นตนเองทางค่านเพื่อนในปัจจุบันไม่แตกต่างจากเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ.

ตารางที่ 27 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มของการมองเห็นตนเองของคน พิการ คานสถาบันการฝึกอาชีพ ระหว่างปัจจุบันกับเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ

แนวโน้ม	กลุ่มฝึกอาชีพ (N = 15)	
	จำนวน	%
เหมือนเดิมทุกประการ	5	33.33
เหมือนเดิมเป็นส่วนใหญ่	7	46.66
เหมือนเดิมนานกลาง	1	6.67
เหมือนเดิมน้อย	1	6.67
ไม่เหมือนเดิมเลย	1	6.67
รวม	15	100.00

ตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่าในค่านสถาบันการฝึกอาชีพ คนพิการ ส่วนใหญ่ (ร้อยละ 56.66) เห็นว่าตนมีการมองตนเองทางค่านสถาบันการฝึกอาชีพเหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ อยู่ ส่วนที่เหลือ (ร้อยละ 13.34) เห็นว่า ตนมีการมองตนเองไม่ค่อยจะเหมือนและไม่เหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ เนื่องจากจำนวนผู้ที่ตอบในลักษณะที่มีการมองตนเองไม่ค่อยจะเหมือนและไม่เหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ มีจำนวนเท่ากับผู้ที่มีการมองตนเองในลักษณะดังกล่าว ในตารางที่ 24 ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบข้อมูลก็พบว่า ผู้ที่มีการมองตนเองในค่านครอบครัวและค่านสถาบันการฝึกอาชีพที่มีการมองตนเองไม่ค่อยจะเหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ นั้นไม่ได้เป็นบุคคลคนเดียวกัน แต่สำหรับผู้ที่มีการมองตนเองไม่เหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ นั้นเป็นบุคคลคนเดียวกัน แต่อย่างไรก็ตาม บุคคลเหล่านี้ก็มีการเปลี่ยนแปลงของการมองตนเองไปในทางที่ดีกว่าเดิม เช่นเดียวกัน เนื่องจากคะแนนรวมของการมองตนเองของบุคคลเหล่านี้ อยู่ในระดับสูง ซึ่งแสดงว่ามีการมองตนเองในแง่ดี สรุปได้ว่าคนพิการกลุ่มนี้มีแนวโน้มของการมองตนเองค่านสถาบันการฝึกอาชีพในปัจจุบันไม่แตกต่างจากเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ .

ตารางที่ 28 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มทางความคิดของคนพิการ
เกี่ยวกับการเป็นคนที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับผู้อื่น ระหว่าง
ปัจจุบันกับเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ

แนวโน้ม	กลุ่มฝึกอาชีพ (N = 15)	
	จำนวน	%
มีความคิดเหมือนเดิมทุกประการ	5	33.33
มีความคิดเหมือนเดิมเป็นส่วนใหญ่	7	46.67
มีความคิดเหมือนเดิมน้อย	2	13.33
มีความคิดเหมือนเดิมเลย	1	6.67
ไม่มีความคิดเหมือนเดิมเลย	0	0
รวม	15	100.00

ตารางที่ 28 นี้ เป็นข้อมูลที่เสริมกับตารางที่ 15 ในตอนต้น ซึ่งใน
ตารางที่ 15 นั้น แสดงให้เห็นว่าคนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้วมี
การมองตนเองว่าตนมีคุณค่าทางสังคมเท่าเทียมกับผู้อื่นมากกว่ากลุ่มใด ๆ ทั้งหมด
ในตารางนี้จึงจะเสนอข้อมูลเกี่ยวกับแนวโน้มของความคิดเกี่ยวกับการเป็นคนที่มี
คุณค่าเท่าเทียมกับผู้อื่น ระหว่างปัจจุบันกับเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ ซึ่ง
ปรากฏว่าคนพิการส่วนใหญ่ (ร้อยละ 93.33) เห็นว่า ตนเป็นคนมีคุณค่าเท่า
เทียมกับผู้อื่นเหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ อยู่ ส่วนที่เหลือ (ร้อยละ
6.67) เห็นว่าตนไม่ค่อยจะเป็นคนที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับผู้อื่นเหมือนเมื่อครั้งที่เสร็จ
การฝึกอาชีพใหม่ ๆ สรุปได้ว่าคนพิการกลุ่มนี้มีแนวโน้มในทางที่คิดว่าตนเป็นคนมี
คุณค่าเท่าเทียมกับผู้อื่นในปัจจุบันไม่แตกต่างจากเมื่อเสร็จการฝึกอาชีพใหม่ ๆ.

การวิเคราะห์การมองตนเองของคนพิการกับลักษณะทางประชากร

ต่อไปนี้จะเป็นการวิเคราะห์การมองตนเองของคนพิการ กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่ม กลุ่มฝึกอาชีพที่สำเร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว โดยแต่ละกลุ่มจะจำแนกเป็นคนพิการที่มีการมองตนเองในแง่ดี เป็นกลางและไม่ดี และนำมาพิจารณาร่วมกับลักษณะทางประชากรด้าน เพศ อายุ ภูมิลำเนา สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษาและลักษณะการประกอบอาชีพ

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์เพื่อหาจำนวนคนพิการที่มีการมองตนเองในแง่ดี เป็นกลางและไม่ดีนั้น ได้มาจากข้อมูล ชุดที่ 1 ตอนที่ 2 แล้วนำมาแยกกลุ่มคะแนน สูง กลาง และต่ำ¹ แล้วกำหนดให้ผู้ที่มิคะแนนสูงเป็นคนที่มีการมองตนเองในแง่ดี ผู้ที่มีคะแนนระหว่างกลาง เป็นผู้ที่มีการมองตนเองเป็นกลาง และผู้ที่มีคะแนนต่ำ เป็นผู้ที่มีการมองตนเองในแง่ไม่ดี และนำกลุ่มการพิการที่ได้จำแนกการมองตนเองแล้วโดยนำมาเพียง 2 ลักษณะ คือ พวกที่มีการมองตนเองในแง่ดี และพวกที่มีการมองตนเองในแง่ไม่ดี มาพิจารณาร่วมกับลักษณะทางประชากรด้าน เพศ อายุ ภูมิลำเนา สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา และลักษณะการประกอบอาชีพ ที่ได้มาจากข้อมูลชุดที่ 1 ตอนที่ 1 โดยการนำเสนอเป็นตารางแสดงค่าสถิติเป็นร้อยละ ตามตารางที่ 29 และ 30

¹ การจำแนกคะแนนเป็นกลุ่มคะแนนสูง กลาง และต่ำนั้นได้อาศัยเทคนิคในการแบ่งคะแนนเป็นกลุ่มคะแนนสูงและต่ำเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของข้อมูล ซึ่งจะเรียงคะแนนจากคะแนน ที่มีผู้ตอบทั้งหมดจากสูงไปหาต่ำตามลำดับแล้วแบ่งช่วงคะแนนสูงและต่ำโดยหาช่วงคะแนนที่เป็น 25 % จากคะแนนสูงสุดและคะแนนต่ำสุด แล้วจึงเป็นคะแนนจากผู้ใดคะแนนตกอยู่ในช่วงนั้น ๆ ว่ามีจำนวนเท่าใด ส่วนที่เหลือก็จะเป็นผู้ที่มีคะแนนระดับกลาง ซึ่งเทคนิคนี้จะศึกษาได้จากหนังสือ Scientific Social Surveys and Research ของ Pauline V. Young หน้า 334 - 336.

ตารางที่ 29 แสดงจำนวนและร้อยละของคนพิการที่มีการมองเห็นตนเองในแง่ดี มองตนเองเป็นกลาง และมองเห็นตนเองในแง่ไม่ดี ของกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรกและกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มที่สอง กลุ่มฝึกอาชีพที่มีการฝึกเสร็จใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว

การมองเห็นตนเอง	กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก	กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มสอง	กลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ	กลุ่มฝึกอาชีพและประกอบอาชีพแล้ว	รวม
	N=80	N=60	N=120	N=15	
	%	%	%	%	%
มองเห็นตนเองในแง่ดี	26.25 (21)	26.00 (13)	45.00 (64)	86.66 (13)	38.11 (101)
มองเห็นตนเองเป็นกลาง	22.50 (18)	22.00 (11)	28.33 (34)	6.67 (1)	24.15 (64)
มองเห็นตนเองในแง่ไม่ดี	51.25 (41)	52.00 (26)	26.67 (32)	6.67 (1)	37.44 (100)
รวม	100 (80)	100 (50)	100 (120)	100 (15)	100 (265)

ตารางที่ 29 แสดงให้เห็นว่าคนพิการที่ฝึกอาชีพแล้วจะมีการมองเห็นตนเองดีกว่าคนพิการที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพ และยังเป็นคนพิการที่เสร็จการฝึกและได้ประกอบอาชีพแล้วจะมีการมองเห็นตนเองดีขึ้นไปอีก โดยจากตารางจะเห็นได้ว่า กลุ่มฝึกอาชีพที่ได้ประกอบอาชีพแล้วมีคนพิการที่มองเห็นตนเองในแง่ดีซึ่งเมื่อคิดจำนวนเป็นร้อยละจะมีสัดส่วนสูงมาก รองลงมาคือกลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และสุดท้ายได้แก่กลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพ ซึ่งกลุ่มยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่มที่ศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน.

ตารางที่ 30 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการมองตนเองของคนพิการทั้งหมดที่ทำการศึกษา โดยพิจารณาในแง่ลักษณะทางประชากร คานเพศ อายุ ภูมิลำเนา สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา และลักษณะการประกอบอาชีพ

ลักษณะประชากร	มองตนเอง แง่ดี	มองตนเอง แง่ไม่ดี	รวม
	%	%	%
1. เพศ			
ชาย	53.85 (77)	46.15 (66)	100.00 (143)
หญิง	40.68 (24)	59.32 (35)	100.00 (59)
2. อายุ			
ไม่เกิน 20 ปี	54.84 (34)	45.16 (28)	100.00 (62)
21 - 30 ปี	53.33 (48)	46.67 (42)	100.00 (90)
31 - 40 ปี	38.46 (10)	61.54 (16)	100.00 (26)
41 ปี ขึ้นไป	37.50 (9)	62.50 (15)	100.00 (24)
3. ภูมิลำเนา			
กรุงเทพ	39.53 (17)	60.47 (26)	100.00 (43)
ต่างจังหวัด	52.83 (84)	47.17 (75)	100.00 (159)

ตารางที่ 30 (ต่อ)

ลักษณะประชากร	มองเห็นเองแก่	มองเห็นเองไม่	รวม
	%	%	%
4. สถานประกอบการสมรส			
โสด	54.48 (79)	45.52 (66)	100.00 (145)
สมรสแล้ว	38.60 (22)	61.40 (35)	100.00 (57)
5. ระดับการศึกษา			
ไม่เกิด ป.4	40.68 (48)	59.32 (70)	100.00 (118)
ป.5 - ป.7	72.97 (27)	27.03 (10)	100.00 (37)
ตั้งแต่ มศ. ขึ้นไป	55.32 (26)	44.68 (21)	100.00 (77)
6. ลักษณะการประกอบอาชีพ			
ไม่เคยประกอบอาชีพ	46.97 (31)	53.03 (35)	100.00 (66)
อาชีพมีรายได้ไม่ประจำ	51.61 (32)	48.39 (30)	100.00 (62)
อาชีพมีรายได้ประจำ	51.35 (38)	48.65 (36)	100.00 (74)

ตารางที่ 30 เมื่อพิจารณาการมองตนเองของคนพิการในแง่ลักษณะของประชากรแล้วจะเห็นว่า คนพิการเพศชายและเพศหญิงมีการมองตนเองในสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกัน

ในด้านอายุ พบว่า คนพิการยิ่งมีอายุมากขึ้น ก็ยิ่งมองตนเองในทางค้อยลง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะคนพิการที่มีอายุมากขึ้นสมรรถภาพทางกายก็จะลดลงทำให้คนพิการรู้สึกหมกหมอง และจะมองตนเองในคนไม่ค้มมากขึ้น แต่ดูน่าตัวแปรอื่น เช่น เพศ สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา และลักษณะการประกอบอาชีพมาทดสอบแล้ว ปรากฏว่าตัวทดสอบในเรื่องเพศนั้น ความสัมพันธ์เดิมไม่เปลี่ยนแปลง แต่ก็แสดงให้เห็นว่าหญิงมีการมองตนเองแยกกว่าชาย ตัวทดสอบเกี่ยวกับสถานภาพการสมรส เมื่อวิเคราะห์แล้ว ปรากฏว่า สำหรับการทดสอบกับคนพิการที่เป็นโสดนั้นมีตัวเลขน้อยเกินกว่าที่จะแปลความหมายอย่างเหมาะสมได้ ส่วนคนพิการที่สมรสแล้ว การทดสอบแสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์เดิมไม่เปลี่ยน แต่คนโสดมองตนเองดีกว่าคนมีครอบครัวแล้ว สำหรับตัวทดสอบด้านระดับการศึกษานั้นตารางทดสอบวิเคราะห์ได้ยาก ว่าตัวทดสอบมีผลต่อความสัมพันธ์เดิมหรือไม่ เพราะมีข้อมูลในตารางย่อยบางอย่างไม่เพียงพอ ในเรื่องลักษณะการประกอบอาชีพนั้นปรากฏว่า ความสัมพันธ์เดิมคงปรากฏอยู่แต่สรุปได้ยาก เพราะในหลายกรณีตัวเลขน้อยเกินไป

ในด้านภูมิลำเนานั้นข้อมูลจากตารางแสดงให้เห็นว่า คนพิการที่มีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด มีการมองตนเองในสัดส่วนที่ไม่แตกต่างกัน

ในด้านสถานภาพการสมรสก็เช่นเดียวกันข้อมูลจากตารางแสดงให้เห็นว่า คนพิการที่เป็นโสด และคนพิการที่สมรสแล้ว ก็มีสัดส่วนของการมองตนเองไม่แตกต่างกัน

สำหรับด้านระดับการศึกษานั้น คนพิการที่มีระดับการศึกษาไม่เกินชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, คนพิการที่มีระดับการศึกษาระหว่างประถมศึกษาปีที่ 5 ถึงประถมศึกษาปีที่ 4 และคนพิการที่มีระดับการศึกษาตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 ขึ้นไป มีสัดส่วนของการมองตนเองแตกต่างกันทั้ง 3 กลุ่ม แต่ความแตกต่างดังกล่าวเป็นไปอย่างไรไม่เป็นแบบแผน ดังนั้น

ถ้าใช้ตัวแปรอื่น เช่น เพศ สถานภาพการสมรส อายุ และลักษณะการประกอบอาชีพ เป็นตัวทดสอบแล้วจะปรากฏว่า ตารางทดสอบทุกตารางมีความสัมพันธ์ไม่แตกต่างจาก ตารางเดิม ซึ่งแสดงว่า ตัวทดสอบไม่มีผลกระทบต่อความสัมพันธ์เดิม

และในค่านลักษณะการประกอบอาชีพข้อมูลจากตารางแสดงให้เห็นว่า คนพิการที่ไม่เคยประกอบอาชีพ คนพิการที่มีรายได้ไม่ประจำ และคนพิการที่มีรายได้ประจำ มีสัดส่วนของการมองตนเองไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์การมองตนเองของคนพิการกับข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ

ตารางที่จะเสนอต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์การมองตนเองของคนพิการ กลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่ม กลุ่มฝึกอาชีพที่เสร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว โดยจะแยกคนพิการเป็นคนพิการที่มีการมองตนเองในแง่ที่เป็นกลาง และไม่ดี และนำมาพิจารณาร่วมกับข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ ซึ่งได้แก่ ลักษณะความพิการ สาเหตุความพิการ และระยะเวลาของความพิการ

ข้อมูลที่น่ามาวิเคราะห์จะนำข้อมูลที่จำแนกการมองตนเองของคนพิการเป็นการมองตนเองแง่ดี และแง่ไม่ดี จากตารางที่ 29 มาพิจารณาร่วมกับลักษณะความพิการ สาเหตุแห่งความพิการ และระยะเวลาของความพิการที่ได้มาจากข้อมูลชุดที่ 1 ตอนที่ 1 โดยการนำเสนอเป็นตาราง แสดงค่าสถิติเป็นร้อยละ ตามตารางที่ 31

ตารางที่ 31 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการมองตนเองของคนพิการทั้งหมดที่ทำการศึกษา โดยพิจารณาในแง่ของ ลักษณะความพิการ สาเหตุของความพิการ และระยะเวลาของความพิการ

ข้อมูลเกี่ยวกับ ความพิการ	มองตนเองแง่ดี	มองตนเองแง่ไม่ดี	รวม
	%	%	%
1. ลักษณะความพิการ			
พิการทางร่างกาย	50.30 (84)	49.70 (83)	100.00 (167)
พิการทางระบบ อื่น ๆ	48.57 (17)	51.43 (18)	100.00 (35)
2. สาเหตุของความ พิการ			
เข็นเต๋ากำเน็ค	60.00 (18)	40.00 (12)	100.00 (30)
อุบัติเหตุ	43.21 (35)	56.79 (46)	100.00 (81)
ความเจ็บป่วย	52.75 (48)	47.25 (43)	100.00 (91)
3. ระยะเวลาของ ความพิการ			
ไม่เกิน 1 ปี	57.14 (12)	42.86 (9)	100.00 (21)
1 - 3 ปี	50.00 (23)	50.00 (23)	100.00 (46)
มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป	48.89 (66)	51.11 (69)	100.00 (135)

ตารางที่ 31 เมื่อพิจารณาการมองเห็นตนเองของคนพิการในแง่ของลักษณะ
 ความพิการแล้วจะเห็นว่า คนพิการที่พิการทางร่างกายและคนพิการที่พิการทางระบบ
 อื่น ๆ มีสัดส่วนของการมองเห็นตนเองไม่แตกต่างกัน

ในค่านสาเหตุของความพิการนั้น คนพิการที่เป็นมาแต่กำเนิด และคนพิการ
 ที่พิการจากอุบัติเหตุเท่านั้นที่มีสัดส่วนของการมองเห็นตนเองแตกต่างกัน ทั้งนี้อาจจะเป็น
 เพราะคนพิการมาแต่กำเนิดมีคนเข้าใจและเห็นอกเห็นใจมากกว่า แต่ถาใช้ตัวแปร
 อื่น เช่น เพศ สถานภาพการสมรส อายุ และลักษณะการประกอบอาชีพ มาเป็น
 ตัวทดสอบแล้วปรากฏว่าตัวทดสอบเกี่ยวกับเพศทำให้ความสัมพันธ์ในตารางเดิมเปลี่ยนไป
 เฉพาะเพศหญิงเท่านั้น ส่วนตัวทดสอบเกี่ยวกับสถานภาพการสมรสมีผลกระทบต่อความ
 สัมพันธ์เดิม ทำให้ความแตกต่างหายไป ส่วนตัวทดสอบเกี่ยวกับอายุนั้นไม่มีผลกระทบต่อ
 ความสัมพันธ์เดิม และตัวทดสอบเกี่ยวกับลักษณะการประกอบอาชีพนั้นไม่มีผลกระทบต่อ
 ความสัมพันธ์เดิม โดยเฉพาะคนพิการที่ประกอบอาชีพมีรายได้ประจำและมีรายได้
 ไม่ประจำนั้นความสัมพันธ์เดิมหายไป.

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการมองตนเองของคนพิการกับลักษณะทาง
ประชากรและข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ

ตารางที่จะเสนอต่อไปนี้จะเป็นการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการมองตนเอง
ของคนพิการในแง่ดีและไม่ดีของกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้งสองกลุ่ม กลุ่มฝึกอาชีพ
ที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ และกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว กับลักษณะทางประชากร
ค่านเพศ อายุ ภูมิลำเนา สถานภาพการสมรส ระดับการศึกษา ลักษณะการ
ประกอบอาชีพ และข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ ซึ่งได้แก่ ลักษณะความพิการ
สาเหตุของความพิการ ระยะเวลาของความพิการ

ข้อมูลที่นำมาวิเคราะห์นั้น สำหรับลักษณะประชากรและข้อมูลเกี่ยวกับ
ความพิการได้มาจากแบบสอบถามชุดที่ 1 ตอนที่ 1 และทางด้านการมองตนเอง
ได้มาจากแบบสอบถามชุดที่ 1 ตอนที่ 2 ที่แบ่งเป็นช่วงคะแนนสูง - ต่ำแล้ว ผู้วิจัย
จะได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำเสนอเป็นตาราง ไชคาสติคิเป็นร้อยละ
และตามตารางที่ 32 และมีความเป็นความเรียง.

ตารางที่ 32 ความสัมพันธ์ของการมองตนเองในแง่ดีและแง่ไม่ดีของคนพิการ กลุ่มยังไม่ได้
ฝึกอาชีพกลุ่มแรก กลุ่มที่สอง กลุ่มฝึกอาชีพที่สำเร็จการฝึกใหม่ ๆ และกลุ่ม
ฝึกอาชีพประกอบอาชีพแล้ว กับลักษณะของประชากรในเรื่อง เพศ อายุ
ภูมิลำเนา สถานภาพทางการสมรส ระดับการศึกษา ลักษณะการประกอบ
อาชีพและข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ ซึ่งได้แก่ ลักษณะความพิการ สาเหตุ
ของความพิการ ระยะเวลาของความพิการ

*หมายเหตุ :

- กลุ่ม 1 หมายถึง คนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มแรก
กลุ่ม 2 หมายถึง คนพิการกลุ่มที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพกลุ่มสอง
กลุ่ม 3 หมายถึง คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ฝึกเสร็จใหม่ ๆ
กลุ่ม 4 หมายถึง คนพิการกลุ่มฝึกอาชีพที่ประกอบอาชีพแล้ว

ลักษณะ ประชากร	*กลุ่ม	มองตนเองแง่ดี	มองตนเองแง่ไม่ดี	รวม
		%	%	%
1. เพศ ชาย	กลุ่ม 1	32.43(12)	67.57(25)	100.00(37)
	กลุ่ม 2	33.33(8)	66.67(16)	100.00(24)
	กลุ่ม 3	66.20(47)	33.80(24)	100.00(71)
	กลุ่ม 4	90.91(10)	9.09(1)	100.00(11)
หญิง	กลุ่ม 1	36.00(9)	64.00(16)	100.00(25)
	กลุ่ม 2	33.33(5)	66.67(10)	100.00(15)
	กลุ่ม 3	43.75(7)	56.25(9)	100.00(16)
	กลุ่ม 4	100.00(3)	0	100.00(3)

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ลักษณะประชากร	# กลุ่ม	การมองตนเอง	การมองตนเอง	รวม
		แง่ดี	แง่ไม่ดี	
		%	%	%
2. อายุ ไม่เกิน 20 ปี	กลุ่ม 1	46.15(6)	53.85(7)	100.00(13)
	กลุ่ม 2	50.00(4)	50.00(4)	100.00(8)
	กลุ่ม 3	58.97(23)	41.03(26)	100.00(49)
	กลุ่ม 4	50.00(1)	50.00(1)	100.00(2)
21 - 30 ปี	กลุ่ม 1	30.43(7)	69.57(16)	100.00(23)
	กลุ่ม 2	28.67(4)	71.33(10)	100.00(14)
	กลุ่ม 3	65.72(30)	34.28(16)	100.00(46)
	กลุ่ม 4	100.00(7)	0	100.00(7)
31 - 40 ปี	กลุ่ม 1	25.00(3)	75.00(9)	100.00(12)
	กลุ่ม 2	25.00(2)	75.00(6)	100.00(8)
	กลุ่ม 3	50.00(1)	50.00(1)	100.00(2)
	กลุ่ม 4	100.00(4)	0	100.00(4)
41 ขึ้นไป	กลุ่ม 1	35.71(5)	64.29(9)	100.00(14)
	กลุ่ม 2	33.33(3)	66.67(6)	100.00(9)
	กลุ่ม 3	0	0	0
	กลุ่ม 4	100.00(1)	0	100.00(1)

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ลักษณะประชากร	* กลุ่ม	มองตนเองแง่ดี %	มองตนเองแง่ไม่ดี %	รวม %
3. ภูมิลำเนา กรุงเทพ ฯ	กลุ่ม 1	33.33(4)	66.67(8)	100.00(12)
	กลุ่ม 2	28.57(2)	71.43(5)	100.00(7)
	กลุ่ม 3	72.73(8)	27.27(3)	100.00(11)
	กลุ่ม 4	100.00(3)	0	100.00(3)
ต่างจังหวัด	กลุ่ม 1	34.00(17)	66.00(33)	100.00(50)
	กลุ่ม 2	34.37(11)	65.63(21)	100.00(32)
	กลุ่ม 3	60.53(46)	39.47(30)	100.00(76)
	กลุ่ม 4	90.71(10)	9.29(1)	100.00(11)
4. สถานภาพการ สมรส โสด	กลุ่ม 1	34.29(12)	65.71(23)	100.00(35)
	กลุ่ม 2	31.82(7)	68.18(15)	100.00(22)
	กลุ่ม 3	64.47(49)	35.53(27)	100.00(76)
	กลุ่ม 4	91.67(11)	8.33(1)	100.00(12)
สมรสแล้ว	กลุ่ม 1	50.00(2)	50.00(2)	100.00(4)
	กลุ่ม 2	66.67(2)	33.33(1)	100.00(3)
	กลุ่ม 3	50.00(4)	50.00(4)	100.00(8)
	กลุ่ม 4	100.00(1)	0	100.00(1)

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ลักษณะประชากร	* กลุ่ม	มองตนเองแง่ดี	มองตนเองแง่ไม่ดี	รวม
		%	%	%
มีปัญหาครอบครัว	กลุ่ม 1	30.43(7)	69.57(16)	100.00(23)
	กลุ่ม 2	28.57(4)	71.43(10)	100.00(14)
	กลุ่ม 3	33.33(1)	66.67(2)	100.00(3)
	กลุ่ม 4	100.00(1)	0	100.00(1)
5.ระดับการศึกษา ไม่เกิน ป.4	กลุ่ม 1	27.50(11)	72.50(29)	100.00(40)
	กลุ่ม 2	28.00(7)	72.00(18)	100.00(28)
	กลุ่ม 3	51.11(23)	48.89(22)	100.00(45)
	กลุ่ม 4	87.60(7)	12.40(1)	100.00(8)
ป.5 - ป.7	กลุ่ม 1	66.67(6)	33.33(3)	100.00(9)
	กลุ่ม 2	60.00(3)	40.00(2)	100.00(20)
	กลุ่ม 3	75.00(15)	25.00(5)	100.00(20)
	กลุ่ม 4	100.00(3)	0	100.00(3)
ตั้งแต่ มศ.1	กลุ่ม 1	30.77(4)	69.23(9)	100.00(13)
	กลุ่ม 2	33.33(3)	66.67(6)	100.00(9)
	กลุ่ม 3	72.73(16)	27.27(6)	100.00(22)
	กลุ่ม 4	100.00(3)	0	100.00(3)
6.ลักษณะการ ประกอบอาชีพ	กลุ่ม 1	27.78(5)	27.22(13)	100.00(18)
	กลุ่ม 2	27.27(3)	72.73(6)	100.00(11)
	กลุ่ม 3	58.82(20)	41.18(14)	100.00(34)
	กลุ่ม 4	100.00(3)	0	100.00(3)

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ลักษณะประชากร	* กลุ่ม	มองตนเองแง่ดี	มองตนเองแง่ไม่ดี	รวม
		%	%	%
อาชีพมีรายได้ไม่ประจำ	กลุ่ม 1	42.86(6)	57.14(8)	100.00(14)
	กลุ่ม 2	37.50(3)	62.50(5)	100.00(8)
	กลุ่ม 3	51.52(17)	48.48(16)	100.00(33)
	กลุ่ม 4	85.71(6)	14.29(1)	100.00(7)
อาชีพมีรายได้ประจำ	กลุ่ม 1	33.33(10)	66.67(20)	100.00(30)
	กลุ่ม 2	35.00(7)	65.00(13)	100.00(20)
	กลุ่ม 3	85.00(17)	15.00(13)	100.00(20)
	กลุ่ม 4	100.00(4)	0	100.00(4)
7. ลักษณะความพิการ พิการทางร่างกาย	กลุ่ม 1	37.50(18)	62.50(30)	100.00(48)
	กลุ่ม 2	35.48(11)	64.52(20)	100.00(31)
	กลุ่ม 3	57.89(44)	42.11(32)	100.00(76)
	กลุ่ม 4	91.67(11)	8.33(1)	100.00(12)
พิการทางระบบ อื่น ๆ	กลุ่ม 1	21.43(3)	78.57(11)	100.00(14)
	กลุ่ม 2	25.00(2)	75.00(6)	100.00(8)
	กลุ่ม 3	90.19(10)	9.91(1)	100.00(11)
	กลุ่ม 4	100.00	0	100.00(2)
8. สาเหตุของความ พิการ เป็นแต่กำเนิด	กลุ่ม 1	33.33(3)	66.67(6)	100.00(9)
	กลุ่ม 2	33.33(2)	66.67(4)	100.00(6)
	กลุ่ม 3	84.62(11)	15.38(2)	100.00(13)
	กลุ่ม 4	100.00(2)	0	100.00(2)

ตารางที่ 32 (ต่อ)

ลักษณะประชากร	* กลุ่ม	มองตนเองแง่ดี	มองตนเองแง่ไม่ดี	รวม
		%	%	%
อุบัติเหตุ	กลุ่ม 1	30.77(8)	69.23(18)	100.00(26)
	กลุ่ม 2	31.25(5)	68.75(11)	100.00(16)
	กลุ่ม 3	51.52(17)	48.48(16)	100.00(33)
	กลุ่ม 4	83.33(5)	16.67(1)	100.00(6)
ความเจ็บป่วย	กลุ่ม 1	37.04(10)	62.96(17)	100.00(27)
	กลุ่ม 2	36.29(6)	64.71(11)	100.00(17)
	กลุ่ม 3	63.41(26)	36.59(15)	100.00(41)
	กลุ่ม 4	100.00(6)	0	100.00(6)
9. ระยะเวลาของ ความพิการ ไม่เกิน 1 ปี	กลุ่ม 1	50.00(2)	50.00(2)	100.00(4)
	กลุ่ม 2	50.00(2)	50.00(2)	100.00(4)
	กลุ่ม 3	61.54(8)	38.46(5)	100.00(13)
	กลุ่ม 4	0	0	0
1 - 3 ปี	กลุ่ม 1	30.77(4)	69.23(9)	100.00(13)
	กลุ่ม 2	28.57(2)	71.43(5)	100.00(7)
	กลุ่ม 3	62.50(15)	37.50(9)	100.00(24)
	กลุ่ม 4	100.00(2)	0	100.00(2)
มากกว่า 3 ปี ขึ้นไป	กลุ่ม 1	33.33(15)	66.67(30)	100.00(45)
	กลุ่ม 2	32.14(9)	67.86(19)	100.00(28)
	กลุ่ม 3	62.00(31)	38.00(19)	100.00(50)
	กลุ่ม 4	91.67(11)	8.33(1)	100.00(12)

ตารางที่ 32 จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของการมองตนเองในแง่ดีและแง่ไม่ดีของคนพิการทั้ง 4 กลุ่ม กับลักษณะทางประชากรและข้อมูลเกี่ยวกับความพิการ ดังนี้ คือ

ถ้าพิจารณาจากตารางแล้วจะพบว่าลักษณะประชากรไม่ได้เป็นตัวกำหนดที่สำคัญต่อการมองตนเองแง่ดีหรือไม่ดีของคนพิการ ดังเช่น ในเรื่องเพศ คนพิการในกลุ่มที่ยังไม่ได้มีอาชีพ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนพิการที่มองตนเองในแง่ไม่ดี เมื่อพิจารณาส่วนของคะแนนจะเห็นได้ว่ากลุ่มที่ 1 นั้น ไม่ว่าจะ เป็นชายหรือหญิง ก็จะมีสัดส่วนของคะแนนของคนที่มีการมองตนเองในแง่ดีสูงกว่าคนที่มีการมองตนเองแง่ดี และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างสัดส่วนคะแนนของคนที่มีการมองตนเองแง่ดีหรือไม่ดีด้วยกันเอง ระหว่างชายกับหญิงจะเห็นได้ว่าสัดส่วนของคะแนนไม่มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด

ถ้าพิจารณาในเรื่องของอายุ ภูมิสำเนา สถานภาพการสมรสแล้ว จะเห็นได้ว่าลักษณะประชากรเหล่านี้เป็นไปในทำนองเดียวกับลักษณะประชากรในเรื่องเพศ คือ ลักษณะประชากรเหล่านี้ไม่ได้เป็นตัวกำหนดที่สำคัญต่อการมองตนเองแง่ดีหรือไม่ดีของคนพิการ

แต่สำหรับระดับการศึกษานั้น คนพิการที่มีการศึกษาระหว่างชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 - 7 นั้น กลุ่มที่ยังไม่ได้มีอาชีพทั้งสองกลุ่มกลับมีคนที่มีการมองตนเองในแง่ดีมากกว่าคนที่มีการมองตนเองแง่ไม่ดี ซึ่งแตกต่างไปจากปกติ แต่จำนวนตัวอย่างประชากรในช่วงนี้มีน้อยเกินไปจนไม่สามารถที่จะวิเคราะห์ความแตกต่างนี้ได้อย่างแน่นอน

สำหรับในค่านอาชีพก็เช่นกัน กลุ่มคนพิการที่ยังไม่ได้มีอาชีพกลุ่มแรกที่ประกอบอาชีพมีรายได้ไม่ประจำ มีสัดส่วนของคนที่มีการมองตนเองแง่ดีและไม่ดีแตกต่างกันน้อยมาก แต่สำหรับกลุ่มที่สองยังคงมีสัดส่วนของการมองตนเองแง่ดีและไม่ดีเป็นปกติ

ในค่านข้อมูลเกี่ยวกับความพิการที่เช่นเดียวกัน คือ ไม่ว่าจะ เป็นลักษณะ ความพิการ สาเหตุของความพิการ หรือระยะเวลาของความพิการก็ตาม สิ่งเหล่านี้ ไม่ได้เป็นตัวกำหนดความสำคัญต่อการมองตนเองแ่งค้และไม่ค้ของคนพิการ แต่มีข้อน่าสังเกต ว่า สำหรับระยะเวลาของความพิการ กลุ่มคนพิการที่ยังไม่ได้ฝึกอาชีพทั้ง 2 กลุ่ม ที่มีระยะเวลาของความพิการไม่เกิน 1 ปี จะมีสัดส่วนของคนที่มีการมองตนเองใน แ่งค้และไม่ค้ไม่แตกต่างกันเลย แต่จำนวนตัวอย่างประชากรในช่วงนี้มีน้อยเกินไป จึงไม่อาจที่จะวิเคราะห์ให้แน่ชัดได้

สรุป จากตารางที่ 32 นี้ จะเห็นได้ว่า ทั้งลักษณะทางประชากรและ ข้อมูลเกี่ยวกับความพิการซึ่งมีลักษณะความพิการ สาเหตุของความพิการและระยะเวลาของความพิการ ไม่ได้เป็นตัวกำหนดที่สำคัญต่อการมองตนเองแ่งค้และไม่ค้ของคนพิการ แต่กระบวนการฝึกอาชีพนั่นเองที่เป็นตัวกำหนดสำคัญต่อการมองตนเองแ่งค้หรือไม่ค้ของคนพิการ.

วิเคราะห์ความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการและการส่งเสริมคนพิการ

ในค่านความคิดเห็นของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับคนพิการและการส่งเสริมคนพิการนั้น ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์บุคคลอาชีพต่าง ๆ คือ อาชีพรับราชการ อาชีพค้าขาย และอาชีพรับจ้างทั่วไป จำนวน 60 คน ดังตารางที่จะเสนอต่อไป

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
รับราชการ	20	33.33
ค้าขาย	20	33.33
รับจ้าง	20	33.33
รวม	60	99.99

โดยจะได้นำข้อมูลนี้มาวิเคราะห์ใน 3 เรื่อง คือ

1. ความรู้สึกของบุคคลทั่วไปต่อคนพิการ
2. การยอมรับคนพิการในสังคมไทย
3. การส่งเสริมคนพิการ

ซึ่งมีความคิดเห็นโดยสรุปดังต่อไปนี้

1. ความรู้สึกของบุคคลทั่วไปต่อคนพิการ

บุคคลที่ได้สัมผัสกับทุกอาชีพจะมีความรู้สึกอย่างเดียวกัน คือ มีความสงสาร และอยากที่จะช่วยเหลือคนพิการ เนื่องจากคนพิการนั้นมีความบกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ จึงควรที่จะได้รับความช่วยเหลือและเห็นใจจากบุคคลอื่น ๆ ในสังคม แต่มีผู้ให้สัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 40 ที่เห็นว่าคนพิการบางคนทำตัวไม่เหมาะสม โดยแทนที่จะประกอบอาชีพที่พอจะทำได้ กลับทำตัวเป็นขอทาน ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกแก่ผู้ถูกสัมภาษณ์ว่าคนพิการเป็นกาฝากต่อสังคม นอกจากร่างกายภายนอกจะไม่น่าดูแล้ว ยังก่อให้เกิดความเคียดแค้นรำคาญแก่คนทั่วไปอีก แต่สำหรับคนพิการที่พยายามประกอบอาชีพเลี้ยงตัวเอง เช่น โดยการขายหมากฝรั่ง หรือลอตเตอรี่นั้นน่าชมเชยมาก ทั้ง ๆ ที่มีความพิการทางกายก็ยังพยายามดิ้นรนต่อสู้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดความรู้สึกอยากที่จะช่วยเหลือมาก

สำหรับคนที่มิอาชีพค้าขายประมาณร้อยละ 90 เมื่อถามว่า จะรับคนพิการเข้าทำงานด้วยหรือไม่ คนกลุ่มนี้ยังมีความเห็นกลาง ๆ คือ ยังลังเลไม่แน่ใจ เพราะยังไม่มั่นใจว่าคนพิการจะทำงานได้ดีเท่าที่ควร ส่วนคนที่ตั้งใจจะจ้างคนพิการได้ทำงานมีเพียงร้อยละ 10 เท่านั้น และในการจ้างเขามักจะคิดในแง่ของการทำบุญกุศลมากกว่าที่จะต้องการได้ประโยชน์มากนัก โดยให้เหตุผลว่า ถึงแม้คนพิการจะทำงานได้ไม่เท่ากับคนปกติ แต่มีความตั้งใจและอดทนในการทำงานมากกว่า ทั้งนี้คนพิการนั้นจะต้องมีความพิการไม่มากนัก

2. การยอมรับคนพิการในสังคมไทย

ผู้ถูกสัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 85 มีความคิดว่า ปัจจุบันสังคมไทยยอมรับคนพิการมากขึ้น ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะคนพิการในปัจจุบันได้รับการส่งเสริมและช่วยเหลือทั้งทางร่างกายและทางการศึกษาหรือมีอาชีพมากขึ้น ทำให้สามารถช่วยตนเองได้ ประกอบอาชีพได้ไม่ค่อยไปกว่าคนปกติทั่วไป และมีคนพิการจำนวนไม่น้อยที่ได้ศึกษาเล่าเรียนจนถึงระดับมหาวิทยาลัย จนกระทั่งได้รับพระราชทานปริญญาไปเมื่อไม่นานมานี้ ทำให้ทุกคนมีความรู้สึกกับคนเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี โดยเริ่มจะเข้าใจว่าคนพิการที่มีความสามารถในด้านต่าง ๆ ไม่ค่อยไปกว่าคนปกติ เพียงแต่เขาได้รับการช่วยเหลืออบรมเพียงเล็กน้อยก็จะสามารถช่วยเหลือตนเองได้ จึงทำให้สังคมไทยเรายอมรับคนพิการมากขึ้น

ผู้ถูกสัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 10 ได้เสนอความเห็นอีกประการหนึ่งว่า พุทธศาสนาก็มีอิทธิพลต่อการยอมรับคนพิการเช่นกัน คือ พุทธศาสนาจะสอนให้มีความเมตตา กรุณาต่อผู้ทุกข์ยากลำบาก และในสายตาของคนทั่วไป คนพิการก็คือผู้ที่มีความทุกข์ยากลำบากควย โดยจะมองในแง่ของกรรม ดังนั้น จึงทำให้คนไทยในสังคมมักจะไม่รังเกียจคนพิการ

ผู้ให้สัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 5 เห็นว่า มีหลายครอบครัวที่มีบุตรหลานเป็นเด็กพิการ แต่เขาก็ปฏิบัติต่อคนเหล่านั้นเช่นเดียวกับคนปกติ พวกคนพิการนั้นไปในที่ต่าง ๆ ควย ยอมรับเป็นสมาชิกคนหนึ่งของครอบครัวโดยไม่เกิดความอับอายแต่อย่างใด

สำหรับผู้มีอาชีพรับจ้างนั้น เกือบร้อยละ 90 ก็มีความเห็นว่า สังคมไทยยอมรับคนพิการมากขึ้นเช่นกัน แต่ในครอบครัวของเขาเองนั้นไม่ยากที่จะให้มีคนพิการ เพราะเขาไม่มีเวลาและเงินทองพอที่จะเอาใจใส่เลี้ยงดูได้

คนในวงการธุรกิจทั้งหมดมีความรู้สึกที่ว่า สังคมไทยยอมรับคนพิการมากขึ้น แต่สำหรับวงการธุรกิจนั้นไม่เหมาะสำหรับคนพิการ เพราะจะต้องใช้ความคล่องตัว และรวดเร็วมากในการประกอบการงาน ดังนั้นคนพิการจึงมีโอกาสน้อยที่จะสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพเช่นนี้ได้

สำหรับข้าราชการนั้นทั้งหมดมีความเห็นว่า สังคมไทยยอมรับคนพิการมากทีเดียว ในวงงานราชการเองก็มีคนพิการจำนวนไม่น้อยที่กำลังปฏิบัติราชการอยู่ในหน่วยราชการต่าง ๆ และเขาก็สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพด้วย

3. การสงเคราะห์คนพิการ

เมื่อสัมภาษณ์ถึงเรื่องการสงเคราะห์คนพิการนั้น มีผู้ให้สัมภาษณ์จำนวนน้อยมากที่มีความรู้ความเข้าใจดีในเรื่องของการสงเคราะห์คนพิการ ส่วนใหญ่จะรู้จักแต่เพียงในวงแคบ เช่น โรงเรียนสอนคนตาบอด โรงเรียนสอนคนหูหนวก มุลินิธิอนุเคราะห์คนพิการ เป็นต้น แต่สำหรับศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการหรือสถานสงเคราะห์คนพิการนั้น ยังมีผู้รู้จักน้อยมาก เพราะไม่ค่อยจะมีการประชาสัมพันธ์มากนัก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มอาชีพรับจ้างแล้ว แทบจะไม่รู้จักเกี่ยวกับเรื่องการสงเคราะห์คนพิการเลย ทั้ง ๆ ที่คนกลุ่มนี้ควรจะต้องมีความรู้ในเรื่องนี้ให้มาก เพราะถ้าสมาชิกในครอบครัวของเขาเป็นคนพิการ เขาจะไม่มีโอกาสที่จะเลี้ยงดูเองได้ เนื่องจากฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี เขาจะไต่พิงการสงเคราะห์คนพิการของรัฐบาลได้ แต่คนกลุ่มนี้เกือบร้อยละ 50 จะบอกว่าถึงแม้จะมีคนพิการเขาก็จะไม่ส่งไปรับการฝึกอาชีพ เพราะคิดว่าถึงแม้จะมีคนมาแล้วก็คงจะทำอะไรไม่ได้เช่นเดิม ยอมปล่อยให้ตามบุญตามกรรมดีกว่า

ผู้ถูกสัมภาษณ์ประมาณร้อยละ 20 ซึ่งมีความรู้เกี่ยวกับการสงเคราะห์คนพิการบาง มีความเห็นว่า การสงเคราะห์คนพิการในปัจจุบันก้าวหน้าไปมาก โดยมีสถาน

สงเคราะห์ที่ให้การสงเคราะห์คนพิการประเภทต่าง ๆ หลายแห่ง และนอกจากนี้ยังมีการให้การฝึกอาชีพแก่คนพิการด้วย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทำให้คนพิการสามารถช่วยตนเองได้ และได้ให้ข้อคิดเห็นอีกว่าควรจะมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องของคนพิการให้มากขึ้น เพราะในปัจจุบันคนทั่วไปมักจะไม่ค่อยทราบถึงกิจกรรมหรือความเป็นไปของคนพิการทั่ว ๆ ไปเลย จะได้ทราบก็เมื่อมีคนพิการบางคนมีกิจกรรมเด่นขึ้นมามาก ๆ เท่านั้น แต่กิจกรรมสำหรับกลุ่มคนพิการแล้วแทบจะไม่มีข่าวออกมาสู่ภายนอกเลย ในปีหนึ่งจะเห็นกิจกรรมของคนพิการเพียงครั้งเดียวเท่านั้น คือในวันระลึกคนพิการ ซึ่งผู้ที่ไปร่วมงานก็มักจะเป็นคนพิการหรือผู้เกี่ยวข้องในวงการการสงเคราะห์คนพิการเท่านั้น คนภายนอกมักจะไปร่วมงานน้อย

สรุปได้ว่า จากสัมภาษณ์นั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกคนมีความรู้สึกในคำสนทนาและเห็นใจคนพิการมาก และทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าปัจจุบันสังคมไทยยอมรับคนพิการมากขึ้น เนื่องจากคนพิการในปัจจุบันสามารถที่จะมีความเป็นอยู่และประกอบอาชีพได้โดยไม่ต้องเป็นภาระของผู้อื่น สำหรับในคำสนทนาการสงเคราะห์คนพิการนั้น มีความเห็นว่า เจริญก้าวหน้าขึ้นมาก แต่ก็มีคนจำนวนน้อยที่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องนี้.